

At miste sine hår i måsen...!

En glad munk ser en dag fra sit cellevindue en nydelig nonne gå nede i klostergården. For ikke at vække for megen opsigt messer han til hende: ”Kommer du i aften?” - ”Jeg kommer uden tøven!” Messer hun tilbage.

Om aftenen banker det på døren ind til munkens celle. Det er nonnen. Endnu mere dejlig er hun, når man kommer tæt på hende. Munken mener, om ikke de to skal forsøge sig med et eller andet sammen, sådan noget som man ikke så gerne må i et kloster. Og nonnen er straks med på den værste. Dog vil hun være sikker på, at de nu også er alene. - Det er de ikke, for munken har en cellekammerat. Han sover. Men når han sover, så sover han virkelig, bedyrer munken. Hvorpå han går hen til den sovende cellekammerats seng. Løfter uldtæppet til en side. Frem kommer en lille bleg og behåret mås. Munken hiver derpå et enkelt hår ud af denne blege bagdel. Ikke en lyd! Altså, cellekammeraten sover.

Nu har denne cellekammerats tilstedeværelse imidlertid taget lidt af lysten fra nonnen. Ikke i aften, beklager hun, men i morgen aften.

Næste morgen står munken igen i sit cellevindue. Han ser den dejlige nonne, og for ikke at vække for megen opsigt messer han til hende: ”Kommer du i aften?” ”Jeg kommer uden tøven”, messer hun tilbage. Da blander en tredje messende stemme sig: ”Jeg mister mine hår i måsen ...”

Se, nu ved jeg jo ikke om munkens forventning nogensinde blev opfyldt, eller om munkefællen i givet fald, stilletiende ville lade sine hår komme opfyldelsen til gode, og dermed virke som en slags stilletiende vejforbereder for den lystige munk.

Johannes Døberens situation som vejforbereder for Jesus, alt taget i betragtning, er mere alvorlig. Johannes Døbereren sidder i fængsel, og er nu kommet i tvivl, om Jesus virkelig er den, som kommer eller - skal han vente en anden?

Det er forståeligt, at Johannes stiller spørgsmålet og det er samtidigt forståeligt, at vi stiller det samme spørgsmål, uanset om vi er i fængsel eller ej. Fortvivlelse og mismod kan også overmande os i denne mørke vintertid, hvor mismodet kan holde os fængslet.

Svaret Johannes og vi får er: ”Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig”. Svaret er et frihedsbudskab, som udspringer fra Jesu ord, liv, død og opstandelse. Han svarer med kærlighedens gerninger ind i hver eneste af vore mørkeste stunder og sætter os i frihed, dog under ansvar, til at forvalte vores liv som vejforbereder for hinanden. Som Johannes var, vejforbereder for Jesus, er Jesus nu blevet vejforbereder for Johannes, der kan gå sin skæbne i møde, med ordet der

sejrede over døden. Det nådens ord der sprænger alle lænker og med kærlighedens GPS, den ubetalelige GPS som vejviser, som du ikke kan købe eller gøre dig fortjent til. Men, du kan dog ganske gratis og nådefuldt modtage den, idet du bevæger dig i kirke på søndag. Og det kan du endda gøre, uden at miste så meget som et enkelt hår i ... - vil jeg tro!

Victor Greve